

РЕШЕНИЕ

№ 23443

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6283** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В. Б. Р., представляван от процесуалния си представител адв. С. С., срещу решение № 2103 от 06.05.2024 г., постановено по НАХД № 11834 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 20 – ти състав. С обжалваното решение е потвърдено по пункт 1 и е изменено по пункт 2 Наказателно постановление (НП) № 23-4332-014033 от 12.07.2023 г., издадено от началник сектор отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора са наложени следните административни наказания: по т.1 – на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 20 лева, за извършено нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП и по т. 2 – на основание чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 1 месец, като съдът, прилагайки закон за същото административно нарушение, го е преквалифицирал като такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон -

касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че Р. не е извършил нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП нито от обективна, нито от субективна страна, тъй като било установено, че след провеждане на съдебното следствие, той е спрял и е огледал щетите по автомобилите. Предложената от съда правна квалификация чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП също е неправилна, тъй като предполага наличие на разногласия между поне двама участници в ПТП. В случая разногласия няма, тъй като на мястото на ПТП има само един водач. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено НП, алтернативно – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, поради неясни мотиви в съдебното решение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът - началник сектор отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не изпраща представител.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 15.05.2023 г., около 13:30 часа, в [населено място], на [улица], В. Р., като водач на лек автомобил „Нисан Х Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение изход, като на паркинга на магазин „Т.“ поради необезопасена маневра на заден ход без да се убеди, че няма да създаде опасност за другите участници в движението, реализира ПТП с паркирания зад него лек автомобил „А. А 6“ с рег. [рег.номер на МПС] , като му нанася щети в предната и дясна част и водачът напуска мястото на ПТП без да уведоми компетентните органи на МВР. Р. спрял управляваното от него МПС, слязъл от него, огледал своя и ударения автомобил, както и дали има свидетели, после се качил в автомобила си и напуснал мястото на ПТП. Това било наблюдавано и възприето от намиращата се в близост Ф. М. и тя го съобщила на Б. Ч., която тогава се върнала до лекия си автомобил „А. А 6“ с рег. [рег.номер на МПС] , който била паркирала на посоченото място. Ч. подаде сигнал за ПТП, съобщавайки и регистрационния номер на лекия автомобил „Нисан Х Т.“, който свидетелят М. била записала и й дала.

Пристигналите на място полицейски служители съставили протокол за ПТП № 1807433/15.05.2023 г. със схема към него. М. и Ч. дали писмени сведения. Изготвена била и докладна записка от 15.05.2023 г. Въз основа на тези материали на 22.06.2023 г. на Р., във връзка с това ПТП, бил съставен АУАН. В саморъчно изготвена от него писмена декларация той посочил, че „На 15.05.2023 г. при излизане на заден ход от [улица], ударих леко автомобил „А.“, след което излезнах и почаках някой да се появи. Щетите бяха минимални и после си тръгнах. Шофираната от мен кола е „Нисан“ с рег. [рег.номер на МПС] “.

Въззивният съд е приел, че по несъмнен начин се установява фактическата обстановка и извършеното нарушение по т. 1 от НП. По отношение на нарушението по т. 2, въззивната инстанция е намерила, че водачът Р. след ПТП е напуснал

местопроизшествието, без да уведоми компетентните органи на МВР, което административно нарушение е квалифицирано цифрово по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, която цифрова квалификация не отговаря на словесното отразяване на нарушението, защото разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП е приложима в случаите, в които водачът на пътно превозно средство, който е участник в ПТП, не е изпълнил задължението си „без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието“, а в конкретния случай цифровата правна квалификация следва да е по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, но доколкото нарушителят се защитава по фактите, СРС е счел, че предвид, че текстово е вярно и недвусмислено е вписано това нарушение „напуска мястото на ПТП, без да уведоми компетентните органи на МВР“, той е разбрал за какво е ангажирана административнонаказателната му отговорност и не са накърнени процесуалните му права в производството.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

На първо място, не е било спорно по делото и това обстоятелство се установява от събраните писмени и гласни доказателства, че лек автомобил „Нисан Х Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил управляван от касатора Р., както и обстоятелството, че на 15.05.2023 г., около 13.30 часа, на [улица]на паркинга на магазин „Т.“, при движение назад с въпросния автомобил е било реализирано ПТП с лек автомобил „А. А б“ с рег. [рег.номер на МПС] , като водачът не е изпълнил задължението си да спре за установяване на евентуални щети и при наличие на разногласия относно обстоятелствата за ПТП го напуска без да уведоми компетентните органи на МВР.

Съгласно приложимата норма на чл. 40, ал.1 ЗДвП преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. За неизпълнение на това задължение законът – чл.183, ал.2, т.11, предвижда административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева.

В процесния случай е било безспорно установено с приетите и неоспорени по делото писмени сведения и декларации, дадени от Ч. и М., както и от Р., че на 15.05.2023 г. около 13.30 часа, на [улица]на паркинга на магазин „Т.“, при маневра движение на заден ход водачът на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е ударил намиращият се зад него паркиран автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . Следователно с действията си водачът на първия автомобил е нарушил разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗДвП.

На следващо място, касационната инстанция се солидаризира и с решаващия извод на СРС, че са налице основанията за преквалифициране на нарушението по т. 2 от НП. В случая съставът на СРС правилно е съобразил, че поведението на касатора разкрива белезите на дейността по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. Според тази разпоредба, когато при ПТП са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие (съгласието се удостоверява с попълване на двустранен констативен протокол – арг. от чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗДвП), относно обстоятелствата свързани с него, те без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило местопроизшествието, и изпълняват дадените им указания. Безспорно е доказано, че Р. е напуснал местопроизшествието, като по този начин, съвсем съзнателно, е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, като нито е известил служителите на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, нито е

изчакал пристигането им.

От анализа на цитираните разпоредби следва извод, че съставът на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП е изпълнен само с факта, че водачът на МПС, участник в ПТП, не е останал на местопроизшествието, за да установи спорни ли са обстоятелствата, при които е осъществено ПТП. В конкретния случай е било установено със събраните в административното производство доказателства, че водачът на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] не е изпълнил задължението си след като е реализирал ПТП, при неправилно движение на заден ход, да остане на мястото при спор относно обстоятелствата свързани с него, без да напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието и да изпълнява дадените указания. Определението за „пътнотранспортно произшествие“ е дадено в разпоредбата на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, съгласно която норма това е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В процесния случай, от събраните в съдебната фаза на производството писмени и гласни доказателства, може да бъде направен обоснован извод, че е настъпила повреда на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС]. В съставения на място Протокол за ПТП № 1807433 в колона „видими щети на МПС“ по отношение на участник 2 – лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], е записано „дясна част, предна врата, огледало“. Видно от саморъчно попълнената декларация от касатора Р., същият е заявил, че е ударил леко автомобил А. при излизане на заден ход, т.е. съзнавал е, че е станало ПТП. Това, наред с факта, че от процесното събитие са настъпили едно или няколко от последствията, посочени в § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, то настоящият съдебен състав приема за доказан фактът на настъпило ПТП, във връзка с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. Същият е следвало да остане на мястото на произшествието, тъй като до попълване на двустранен протокол не се е стигнало, да изчака пристигането на полицейския екип, който обективно да констатира налице ли са материални щети и по двата автомобила и какви са били ти. Безспорен е фактът, че между участниците в произшествието е нямало съгласие относно обстоятелствата на извършването му.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2103 от 06.05.2024 г., постановено по НАХД № 11834 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 – ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ

